

saare naturligt; det er ikke os ligegyldigt, hvem vi har i vort Hjem som Medhjælpere ved vort Landbrug. Det er i Virkeligheden ganske det samme, saa vidt jeg har forstaaet det, Borgmester Hedebol, en af de socialdemokratiske Borgmestre her i København, vil have Lov til, naar han holder Fest paa Raadhuset; jeg forstaaar denne Strid saaledes, at det i dette Tilfælde er Tjenerorganisationen, der vil bestemme, hvem man skal have til at varte op paa Raadhuset, naar der er Fest, ganske paa samme Maade, som Landarbejderforbundet i Kolindsund vil bestemme, hvem Landmændene skal have som Medhjælpere. Men den socialistiske Borgmester siger, at han vil selv have Lov til at træffe Aftale med de Personer, som passer ham, og som han mener der passer til at gøre dette Arbejde. Det har vedkommende Borgmester fuldkommen Ret i, jeg billiger ganske hans Betragtning, at han selv vil have Lov til at afgøre dette Spørgsmaal, og at han ikke vil have en Tjenerorganisation til at levere ham de Personer, han skal bruge ved den paagældende Lejlighed. Mener han sig bedre tjent med at tage andre, det være sig Kvinder eller Mænd, til at varte op ved den Lejlighed, bør han have Lov dertil — jeg er ganske enig med Borgmesteren i saa Henseende. Men jeg forstaaar ikke, hvorfor de 13 Landmænd saa ikke maa have Lov til paa samme Maade frit at vælge de Medhjælpere, de ønsker, og blive stillet paa samme Maade, som saa at sige alle andre Bønder i dette Land er stillet.

Man kan opkaste det Spørgsmaal: Hvad er vort Samfund i Færd med at udvikle sig til? Er det ikke længere et Retssamfund? Er det saadan, at Magt og Brutalitet har Lov til frit at tumle sig, som de vil, til at overfalde, hvem de vil, uden Straf? I saa Fald er det virkelig paa Tide, at vi faar gennemført en Lovgivning som den, der er foreslaaet her fra Venstres Side. En saadan Lovgivning tiltrænges, hvis det er saadan, at mægtige Sammenslutninger som De samvirkende Fagforbund i Danmark kan gøre sig til Herre i Landet, saa at de kan blokere Pumpestationer som f. Eks. den ved Kolindsund for derved at hindre Tørholdelsen af et stort og rigt Areal — thi Pumpestationen er jo fremdeles blokeret for Tilførsel af Kul og Olie, som er nødvendige for at holde Maskinerne i Gang — kan blokere Jordbrugerne og ruinere dem, til Dels med Støtte af Arbejdsgiverforeningen. Det er jo nemlig Forholdet. Jeg har ikke mere tilovers for Arbejdsgiverforeningens Fremgangsmaade end for Fagforeningernes, de er for mig akkurat lige gode, jeg tror ogsaa, jeg har dvælet ved

dette Spørgsmaal. Vi vil fra Landbrugets Side hverken have med den ene eller den anden Part at gøre, hvis det er muligt at undgaa det, fordi det vil forrykke og spolere de gode Forhold, som har været ude i Bondehjemmene, og som ikke mindst har været til Fordel for de unge Mennesker, der opholder sig og tjener paa Bøndergaardene, for det er for dem en Læretid, i hvilken de skal uddannes til senere at blive selvstændige Jordbrugere, og jo bedre og nærmere et Forhold der er mellem Husbond og Tjenere, des bedre er det. Vi skal nødig have saadanne Forhold, at sligt kan gaa, at man kan blokere Pumpestationer for at hindre Tørlægningen af et saa stort Areal, som der her er Tale om, og derved ganske ødelægge det, at man kan blokere Jordbrugerne og ruinere dem, som jeg sagde, dels direkte, dels indirekte, støttet af Arbejdsgiverforeningen. I Anledning af det sidste, jeg har nævnt her, vil jeg gøre den Bemærkning, at en af de blokerede Bønder i Kolindsund, en Mand, som ret nylig var kommet til Ejendommen, og som ikke var saa økonomisk stærk, at han kunde udholde den Behandling, som Blokaden paaførte ham, underkastede sig, hvorefter han med det samme maatte gaa ind i Arbejdsgiverforeningen og give sig den i Vold og paa saadanne Vilkaar, at han maatte underskrive paa, at han derefter aldrig vilde hverken købe eller sælge til nogen af de 13, hvis han gjorde det, var han smidt ud af Arbejdsgiverforeningen med det samme og dermed inde under Blokaden igen. Det er saadan noget i Retning af en Slavekontrakt.

Jeg vil minde om, at denne Strid er ikke hidført paa den Maade, at det er Landmændene, der har yppet Strid i nogen Maade, den er udelukkende hidført og dikteret af Landarbejderforbundet. Det er Organisationerne, der har fremkaldt Striden, og jeg maa mene — og det er heller ikke blevet modsagt —, at det drejer sig her i Virkeligheden om et planlagt Overfald med den Hensigt at tvinge Landarbejderne ind i Organisationerne og dermed tvinge Ejerne ind i Arbejdsgiverforeningen, bl. a. ogsaa for derved at faa saædet det fornødne Had ogsaa i Forhold, der hidtil har været gode paa Grund af det nære Samarbejde og Samliv i Gaardene mellem Medhjælpere og Husbond. Det er det, man vil værge sig imod fra Landbrugets Side: at faa det samme Forhold ind mellem Landmændene og deres Medhjælpere, som der er mellem Industriens Indehavere og Industrierbejderne. Der er ingen Tvivl om, at det, som jeg sagde før, er et planlagt Overfald. Naar de 13 er kuert, vil man gaa videre Sogn for